

Konečná, Alena; Nesviť mi do repráku!; Praha: Návrat domů, 2008

Anotace

Příběh, který je svědectvím o vztahu matky a adoptivní dcery se závažným onemocněním. "Sledujeme-li vývoj mateřských a rodičovských postojů k dítěti s vážným onemocněním a zdravotním postižením, poznáváme záhy, že láska není záležitostí jen pomíjivého citu, nýbrž především rozhodným a opakovaným úkonem vůle..." (z předmluvy PhDr. Jaroslava Šturma) Deni se procházela dětským pokojem, oděna do školkové zástěry, napodobujíc hru starší sestry na princeznu. "já jsem plincezna," pravila pyšně směrem k Bebe. "Vždyť nemáš korunu, tak nejsi žádná princezna!" "Mám kolunu!" (Chudák, nevěděla, o čem je řeč, ale nechtěla se vzdát bez boje.) "A kde máš teda království, když jsi princezna?" Bebe na to. "Já mám klálovství!" Stále se držela Deni v opozici, ačkoliv už tuplem netušila, o čem je řeč. "No jo, no, tak si teda buď ta princezna." Berča vzdává spor a odchází. A Deni se spokojeně usmívá, sedí na posteli, máchá nohama a netuší, jakou pravdu právě vyslovila. Anebo tuší? Blahoslavení chudí duchem, neboť jejich je království nebeské.

Zdroj: www.navrat.cz/nesvit-mi-do-repraku-alena-konecna/d-70315/